

Magie z nebes

sepsal Irlav Jarol

Ávní ayleidové věřili, že se Nirn skládá ze čtyř základních elementů - země, vody, vzduchu a světla - a tou nejvznešenější formou světla pro ně byla hvězdná záře. Hvězdy jsou naší spojnicí se sférou Éteria, což je zdroj veškeré magické moci, a proto je i světlo hvězd nejučinnější a nejušlechtilejší ze všech magických sil.

Čas od času padají části Éteria dolů z nebes. Lidé těmto úlomkům říkají "padající hvězdy" a tu a tam je někdo z nich dokonce v Nirnu objeví. Ty nejběžnější druhy jsou známé jako "meteorický kov" a kvůli jeho vlastnostem při výrobě očarovaných zbraní a zbroje si jej cení hlavně zbrojníci a mistři očarování. Meteorický kov je také hlavní součástí "ayleidských studen", což jsou očarované artefakty, které se nalézají téměř po celém Cyrodiilu.

Další, mnohem vzácnější forma éterických úlomků se nazývá "meteorické sklo". Právě z těchto kusů je vyrobeno mnoho vzácných ayleidských artefaktů, například welkyndské či varlické kameny.

Ayleidské studny jsou roztroušeny po celé cyrodiilské krajině. Jejich umístění je tajemstvím, protože nejsou spjaty s žádnou z dřívějších ayleidských osad ani měst. Předpokládá se ale, že nějakým způsobem čerpají energii z měsíčního svitu. Další možností je, že se nacházejí v bodech, kde se střetávají pradávne proudy magických sil. Pro tento názor však neexistují žádné důkazy a není to ani nijak vědecky podloženo, moderní magické umění totiž neobjevilo žádný důkaz takových siločar.

Osoby s magickým talentem mohou z ayleidských studní čerpat manu a obnovovat tak zásoby své magické energie. Žádný rituál ani magická znalost přitom není potřeba, což by naznačovalo, že tyto studny byly vytvořeny hlavně pro jedince nevzdělané v magickém umění. Po vyčerpání se studny mohou znovu doplnit pouze během magické půlnoci. Jakmile se nabijí, vyzářují přebytečnou magickou sílu zpět k nebesům a mnohé teorie spekulují, že by to mohly být i objekty náboženského významu či místa magických rituálů, a konečně možná i prostředek, jak obětovat magii nebesům.

Welkyndské kameny [aldmersky "nebeský kámen" "kameny nebes" a doslovně pak ve významu "nebeské dítě"] jsou ve skutečnosti úlomky očarovaného meteorického skla, které zjevně slouží pro uskladnění magické síly. Uživatel s magickým talentem pak může zásoby many uchované v těchto kamenech využít. Způsob doplňování energie do těchto kamenů byl bohužel zapomenut společně s dávnými ayleidy a v současné době se tak tyto objekty ihned po použití mění v prach.

Velké welkyndské kameny jsou mimořádně mohutné kusy očarovaného meteorického skla. Učenci věří, že podobné kameny kdysi stály ve středu všech ayleidských měst a zásobovaly je magickou energií. Vyvrácena nebyla ani existence spojení mezi těmito a nižšími kameny, které by se díky tomu obnovovaly a udržovaly si svou moc. V každém případě je výzkum těchto velkých welkyndských kamenů nemožný, jelikož všechny známé ayleidské rozvaliny byly vykradeny a žádné další kusy těchto mocných kamenů se nedochovaly.

Dalšímu vzácnému a očarovanému předmětu, který byl nalezen v pozůstatcích ayleidských měst, se říká varlický kámen [aldmersky "hvězdný kámen"]. Varlické kameny jsou neuvěřitelně mocné, jelikož umožňují i neškolenému uživateli obnovit magickou energii všech očarovaných předmětů, jež má dotýčný u sebe. Vzhledem k jejich velké hodnotě a využitelnosti jsou tyto předměty i velice vzácné, ale protože jsou malé a snadno se schovávají, mohou je pilní průzkumníci stále ještě příležitostně najít v některých ayleidských rozvalinách.

Ayleidské studny. Welkyndské kameny. Varlické kameny. Všechny mají zázračnou moc. Můžeme tedy usuzovat, že byli ayleidové nadřazená rasa či kultura? Převyšovali nás v umění a řemesle natolik, že by se vysmáli slabým čarodějům třetího věku?

Nikoliv! Ayleidové byli mocní, to ano, a také chytří, ale nebyli ani dobří ani moudří, a právě kvůli tomu byli poraženi. Jejich díla se z Nirnu již téměř vytratila, možná až na pár vzácných a třpytivých pokladnic. Jejich dávná města jsou temná a prázdná a zdržují se v nich jen pochmurní navracenci a neklidné duše, které musí bloudit jejich zdi a teskně bdít nad pradávnými kostmi a prachem, jenž zbyl z jejich někdejší slávy.